

Svatodušní novéna k Roku biřmování 2012

Rok 2013 je významným a zároveň silným jubileem. Uplyne 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Jejich misie je velice zajímavým historickým, ale i kulturně přitažlivým tématem. Pro nás je však také výzvou. Proto po dvaceti letech od daru svobody se biskupové naší země rozhodli vyzvat k obnově a přípravě na výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje, vyhlášené pastýřským listem ke 2. neděli postní 28. února 2010, v němž je předkládán pastorační program přípravy tohoto výročí. Rok 2012 je věnován druhé iniciační svátosti – biřmování.

A právě svátost biřmování je úzce spjata se slavností Seslání Ducha svatého – Letnicemi. Jde o vrchol více jak tříměsíční obnovy, kterou křesťané procházejí od Popeleční středy po celou dobu postní, Velikonoce a dobu velikonoční. Po čtyřiceti dnech od Velikonoc vystupuje Ježíš k Otcí a právě tehdy vyzývá apoštoly k čekání na Ducha svatého. A oni se modlí za „dar z výsosti“. Církev se již po staletí k této modlitbě apoštolů připojuje a devět (latinsky *novem*) dní se modlí za dar Ducha svatého. To je novéna.

Nabízíme na každý den připravený text Písma svatého a k tomu rozjímání s jednotlivými body, jak postupovat v modlitbě. Každý den otevírá krátký úvod k tématu a přehled nabídnutých kroků modlitby. Na začátku modlitby je třeba ztišení, které vždy znovu odkazuje na nápady k soustředění (viz Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání). Pak již zazní text Písma svatého. Podle kroků ztišení nabízíme ilustrativní obrázek a následně poznámky k jednotlivým veršům textu Písma. Zakončíme prosbami. Texty Písma svatého jsme převzali z Českého ekumenického překladu (dále jen ČEP).

Všem, kdo se k modlitbě novény připojí, přejeme nejen hluboké setkání s naším Pánem.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

Každý den našich zastavení zveme ke ztišení. Lze to učinit různým způsobem podle vlastních možností a zkušeností. Nabízíme několik kroků, které lze najít např. u svatého Ignáce z Loyoly v Duchovních cvičeních (čl. 73 a dále).

1) Místo na modlitbu:

a) **Místo** – může to být pokoj, ale i příroda, kostel... Obývací pokoj stejně jako dílna či pracovna; kancelář stejně jako pracovní místnost. Podmínkou je, abychom byli co nejméně rušeni okolím (rádio, hovor kolegů...) a mohli zůstat alespoň chvíli v klidu.

Dále je vhodné mít nějaký bod, na který *soustředíme pohled* (kříž, ikona, ale i obyčejný obrázek napomáhající koncentraci). Je šikovné mít po ruce papírek a tužku na poznámky a zaznamenání starostí, které nás během modlitby napadnou a které by svojí palčivostí modlitbu rušily. Rozjímání se obtížně dělá v posteli před spaním, protože již nejsme dostatečně schopni soustředit se a usneme. Při delším rozjímání není nutné a často ani vhodné klečat. Bude důležitější najít polohu, v níž setrváme 15 až 20 minut v úplném klidu.

b) **Čas** – je důležité stanovit si dobu, kdy jsme ještě bdělí a schopní soustředit se. Modlitba je skutečná námaha a nikoli forma klidného odpočinku jako např. u televizoru. Vhodné bývá ráno, než vstane zbytek rodiny, nebo večer místo sledování televize. Pro někoho není těžké zůstat v práci dále či přijít na pracoviště o chvíli dříve a modlit se tam. Někdy stačí šikovně upravený čas polední přestávky.

Rozjímání by mělo trvat alespoň 15 minut, i když je asi vhodnější delší čas. Je dobré si položit před oči hodinky a čas dodržet (ani nepřetahovat, ani nezkracovat, i když se modlitba nedaří).

2) Ztišení

Druhým krokem je uvedení své mysli do co největšího pokoje. To nebývá snadné.

Předně je třeba **rozhodnutí**, že nyní nemá nic jiného přednost před modlitbou (ani telefon, ani jídlo, ...), a zároveň rozhodnutí, že vše ostatní v této chvíli na 20 minut odkládám (zřeknout se výslovně potřeby něco řešit).

Pak chvíli **mlčíme** (zkusme nesníť; odevzdávejme věci, které nás napadají, Bohu) a následně zkusme uvažovat o tom, že přijde Pán. Opravdu zde bude se mnou.

3) Uvedení se do přítomnosti Boží

Následující kroky vedou do modlitby. Lze to přirovnat k dětskému světu fantazie, kde právě v této chvíli vystupujeme po schodech do horní místnosti hradu, kde se ukrývá poklad, tajemství, princezna... Zkrátka je třeba „jít vzhůru“ do nitra svého vlastního srdce.

a) Do místnosti svého srdce vstupujeme skrze jakési pomyslné dveře, na které „zaklepeme“. Např. nějakým gestem: **Pokřičujeme se** (pomalu) – fakticky to znamená, že ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého vstupujeme do tohoto jednání. Nebo lze jen otevřít dlaně na znamení vlastní připravenosti.

b) Chvilku (po dobu jednoho Otčenáše) si uvědomujeme: Teď se „**Bůh na mne láskyplně dívá**“. Jde o onen milý kontakt očí, kdy on ví o nás a my o něm. Vycházíme tak ze svého světa starostí a zajímáme se o „jeho svět“.

c) Nyní je dobré učinit nějaké **gesto úcty** (úklonu, pokleknutí).

d) **Začínáme modlitbu** s prosbou, aby Bůh naše touhy, vůli, paměť, rozum použil k dobru.

e) **A nyní prosíme o jeho Ducha**: „Prosím, Bože, pomoz mi modlit se! Daruj mi svého Ducha svatého, aby mne v modlitbě vedl.“ (Můžeme prosit svaté, svého anděla strážného, aby se nyní modlili s námi.)

4) meditace

Nyní nastává vlastní meditace – rozjímání.

Nejprve čteme text v celku. Pak čteme znovu, ale velice pomalu. Slovo po slově. Důležité je ptát se stále: „Pane, co mi tímto slovem, touto větou říkáš?“ Bůh bude skrze tento úryvek skutečně promlouvat! Nejde jen o poučení, náš intelekt... Někdy v nás Bůh skrze text Písma „jen“ otevře vědomí své blízkosti nebo radost Ducha, ale také může povolat k nějaké službě či usvědčit z hříchu.

Můžeme medítovat o textu, ale také o konkrétní události z Ježíšova života či vnímat Boží jednání v nějakém historickém kontextu. Toto je naše „pracovní nasazení“. V této části modlitby je zapotřebí naší skutečné práce.

Po pečlivém projití úryvku se pokusme odpoutat od textu. Ve známé písni „Vyvyšuji tebe, Pane, nad tímto dnem“ se trefně vyjadřuje důležitý krok modlitby. Odevzdejme nyní Bohu svůj den, své starosti, dovolme mu, aby byl více než naše práce, shánění či neúspěch... A následně na sebe nechme dopadat „pocit“, který v nás rozjímání zanechalo. Ptejme se Pána, co nám On říká, a zkusme chvíli nepředkládat žádné prosby, jen mlčet.

5) Zpytování

Celou modlitbu je vhodné ukončit poděkováním a krátce se ohlédnout, jak se nám v ní vedlo. Velice pomáhá, když si uděláme poznámku o tom, co jsme v modlitbě prožili, jak se nám dařila a co jsme objevili.

1. Ježíš nám touží dát svého Ducha

(17. května 2012)

Body k modlitbě

Nejdříve se zastavme na hoře, kde se Ježíš loučil s apoštoly. Ať již to bylo kdekoli, zkusme se připojit k apoštolům. Nejsou nám ovšem příliš vzdálení? Nevnímáme celé dění jen jako historickou či dokonce mytickou událost? Komu Ježíš zaslíbil tento dar? Platí také nám, dnes, tam, kde žijeme?

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si text Písma Sk 1,1-8.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit, jak vypadá scéna Kristova loučení s apoštoly.
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme připojit prosby. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text Písma Sk 1,1-8.

¹První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku ²až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; ³jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. ⁴Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. ⁵Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“ ⁶Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ ⁷Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ⁸ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Zkusme si představit, jak vypadá scéna Kristova loučení s apoštoly.

Fotografie je pohledem na Bethánii a okolní kopce z východu. Kdesi za Bethánií se rozprostírá Jeruzalém. Tady někde se Kristus s apoštoly loučil. Fotografie je z podzimu, ale pustá krajina je zjara nádherně zelená a rozkvetlá... Setrvejme chvíli tíše na těchto místech.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše Sk 1,1-8

¹ *První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku*

² *až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu;*

³ *jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím.*

Komentář k veršům

Lukáš rozdělil své dílo na vyprávění o Ježíši (Lk) a na vyprávění o jednání Ducha svatého v životě prvních křesťanů (Sk). Možná i v našem životě jsou fáze, první byla více o objevování Boha a jeho tajemství. Druhá se možná více týká služby a života z Boha.

Lukáš velice zdůrazňuje součinnost Ducha svatého. Ježíš odchází k Otci, ale nám zanechává svého Ducha. Nemusíme být smutní, že Ježíš ve viditelné podobě nezůstal... Duch svatý je dar, který nám plně zajišťuje spojení s Bohem. Teď a tady.

Ježíš žije. Není těžké pochybovat o jeho životě, učení, vzkříšení,... Zpochybnit lze všechno. Ale Ježíš „mnoha způsoby prokázal“, že žije. My jsme povoláni uvěřit, přijmout za své, že žije. Učiňme tento krok víry třeba právě v této chvíli.

⁴ Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli.“

⁵ Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“

⁶ Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“

⁷ Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci;

⁸ ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

Jak to bylo? Jsou to poslední okamžiky, kdy jsou učedníci s Ježíšem. Je to možná velice tesklivé. Vědí, že odchází k Otci a již ho nespatří. Ale právě v této pro ně smutné chvíli jim Pán klade na srdce Otcovo zaslíbení. Není to jen Ježíš, kdo slibuje Ducha. Je to sám Otec! On nám chce dát svého Ducha. Může nebeský Otec neplnit slib? Jasná odpověď na tuto otázku se přímo týká i nás.

„Pokřtěni Duchem“? Křest ve Starém zákoně byl výrazem nějaké změny (Janův křest). Ale tady jde o něco jiného. Vzpomeňme na Nikodéma: „Ježíš odpověděl: ‘Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch’“ (Jan 3,5-6). I nás se týká křest Duchem! Jde o oživení nitra.

Jak často je naše pozornost upnuta jinam. Nyní nejde o politiku ani o moc... Prosme, aby nám Pán otevřel oči pro to, co máme skutečně zahlédnout.

Otec ví... a to stačí k našemu pokoji.

Síla Ducha svatého – to je dar, který nám Pán připravil. Prosme o tuto sílu! Je to dar! A Ježíš ho touží dát každému, kdo prosí!

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Můžeme i připojit prosby. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Prosme za chvíle, kdy nemáme odvahu či chuť zůstat a čekat na dar Božího Ducha, na Boží řešení.

Prosme o odvahu hlásat radostnou zvěst o velikosti Boží lásky ke světu.

Prosme za naše blízké, kteří Boha do svého života nepozvali.

Prosme o dar víry.

Prosme, aby nás Bůh naplňoval a přetvářel náš život.

Otče náš...

2. Duch posiluje vnitřního člověka Ef 3,14-19

(18. května 2012)

Body k modlitbě

Dnes se skrze úryvek z listu Efezanům pokusíme nahlédnout na události Letnic z úplně jiného úhlu. Jako bychom se mohli vznést vysoko nad obyčejné starosti a z této perspektivy sledovat veliké dílo Božího stvoření a vykoupení. Teprve v těchto souvislostech lze porozumět daru Ducha svatého, kterým celý velkolepý plán stvoření člověka a jeho záchrany vrcholí.

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečteme si text Písma Ef 3,14-19.
2. Procházíme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit, jak vypadá svět z Boží perspektivy.
4. Projdeme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečteme si text Písma Ef 3,14-19.

¹⁴Proto klekám na kolena před Otcem, ¹⁵od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, ¹⁶aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil 'vnitřní člověk' ¹⁷a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce ¹⁸mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: ¹⁹poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.

2. Procházíme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Fotografie z Alp snad alespoň trochu naznačuje perspektivy velikosti Boží.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše Ef 3,14-19

¹⁴ *Proto klekám na kolena před Otcem,*

Komentář k veršům

Pavel v předchozích verších mluvil o svém utrpení, ale zároveň o Božím působení v jeho vlastním životě (Ef 3,7). I my smíme přistupovat k Bohu svobodně (Ef 3,11). Zkusme zahlédnout tento veliký Boží dar svobody, kterou jsme dostali. Jak je veliká Boží sláva a jeho láska k nám! A tak je možné, abychom i my se před Bohem sklonili...

¹⁵ *od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím,*

Od Boha je všechno. Nejen člověk, náš život, souřadnice našeho života, práce, ... Bůh je principem existence. Zkusme si přestavit všechny hranice stvoření, ale i svého života. Zůstaňme v úžasu nad jeho dílem.

¹⁶ *aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil 'vnitřní člověk'*

Zastavme se zde. Pro „bohatství Boží slávy“ – to je to, co nás na Bohu fascinuje. Ne, nejde o pompu a obřadnost. Jde o skutečný majestát, který z Pána vyzařuje. Není to drtivá síla ani despotická moc. Je to strhující láska, s jakou udržuje stvoření a fandí životu. A právě proto, kým on sám je, nám dává svého Ducha. Boží Duch v nás upevňuje nás samotné. To, co je naše nejvnitřnější já. Duch svatý nás buduje, přetváří darem k naší vlastní osobní zralosti.

^{17a} *a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích;*

Jak zvláštní – v předchozím textu se mluvilo o Duchu, který je nám dán, a nyní se mluví jedním dechem o Kristu, který v nás bude přebývat? Právě tady narážíme na tajemství Nejsvětější Trojice. Ano, skrze Ducha svatého je přímo v našich srdcích Kristus přítomen.

^{17b} *a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce* ¹⁸*mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka:*

„Zakotvení v lásce“ – to je důsledek Ducha v nás. To je zorný úhel pohledu, jak vnímat Boha a jeho jednání.

¹⁹ *poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.*

Nechme se prostoupit plností Boží!

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Můžeme i připojit prosby. Zkončíme modlitbou Otče náš.

Prosme o radost z Boha.

Prosme o odvahu uvěřit, že Bůh je skutečně dobrý a touží nám dát dobré dary.

Prosme za ty, kteří Bohu nevěří.

Prosme o dar víry.

Otče náš...

3. Tajemství Nejsvětější Trojice

(19. května 2012)

Body k modlitbě

Chceme-li porozumět událostem Velikonoc a významu daru Ducha svatého, pak je zásadní, abychom alespoň trochu nahlédli do tajemství vnitřního života samotného Boha. Jakkoli to může znít jako nemožné, Bůh nám dal možnost jeho vnitřní život poznat. Právě toho se totiž dar Ducha týká!

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text Písma Jan 14,8-23.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Ptejme se, jak vypadá vnitřní hluboká jednota v Bohu.
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text Písma Jan 14,8-23.

⁸Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ ⁹Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? ¹⁰Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. ¹¹Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! ¹²Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. ¹³A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. ¹⁴Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním. ¹⁵Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; ¹⁶a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – ¹⁷Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. ¹⁸Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. ¹⁹Ještě malou chvíli a svět mne už neužítí, vy však mě užítíte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. ²⁰V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás. ²¹Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat.“ ²²Řekl mu Juda, ne ten Išariotský: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, ale ne světu?“ ²³Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Ptejme se, jak vypadá vnitřní hluboká jednota v Bohu.

Bůh žije v hlubokém vnitřním pokoji, sebedarování, lásce. Jak obtížně se dá jeho tajemství vyjádřit obrazem! Ale umíme to vyjádřit negativně: jak to není. A právě v tom lze objevit skutečnost.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše Jan 14,8-23

⁸ *Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“*

⁹ *Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?“*

¹⁰ *Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.*

¹¹ *Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!*

Komentář k veršům

Ocitli jsme se u poslední večeře. Apoštolové stále nerozumí, co znamená, že Ježíš odejde, a kam odchází... Filip má částečně pravdu, když říká: „Ukaž nám Otce a budeme šťastní!“ Ale tady jde o mnohem více než jen o zahlédnutí Otce! Nejen být chvíli šťastní. Ale žít s Bohem stále! Být s ním v jednom společenství.

Co to Ježíš říká? On je totožný s Otcem? Ne. Ale mluví o absolutní jednotě. Zahlédnout Krista, třeba v eucharistii, znamená zahlédnout i Otce. Jejich niterné sjednocení je absolutní na rovině přirozenosti. Jediné, co zůstává vždy jedinečné, je osoba. Otec je navěky Otcem a Syn Synem.

Ježíš je v Otci. Zde začíná mluvit o velkém tajemství Boha. On je v Otci... Otec mluví skrze Krista, Otec v něm přebývá...

Ježíš i nás touží přesvědčit, abychom našli odvahu uvěřit tomuto tajemství Božího vnitřního života.

¹² *Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.*

To není pozvání k nějakým kouskům hodným cirkusu. To je pozvání k napojení se na život samotného Boha! A tato možnost se otevře právě tím, jak Kristus spojí člověka s Bohem – poslušností kříže.

¹³ *A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.*

Ano, nejde o „kejkle“, ale o vazbu na Otce skrze Syna. Prosba je přeci vyjádřením vztahu závislosti. My jsme závislí na Bohu. Ale nejde o závislost ve smyslu otroctví. Tím by se Bůh neoslavil. Ponižovat druhé potřebují ti, kteří sami nemají dostatečné vědomí vlastní hodnoty. On se oslaví tím, že člověka přivede v jeho plné svobodě ke vztahu.

¹⁴ *Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.*

...ve jménu... To znamená, v jakém duchu prosíme. Jako bychom dostali klíč, kterým se vztah otevírá. A On na tento vztah odpovídá.

¹⁵ *Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání;*

Milovat Boha. Přikázání jsou výrazem konání dobra (*Ef 2,10; 1 Jan 5,2-4*). Nejde o normy, Ježíšovo největší přikázání je přeci milovat...

¹⁶ *a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky –*

Přímluvce (řecky *Parakletos*, lze přeložit také jako *utěšitel, posilující* či *povzbuditel*) je Ježíšův dar tomu, kdo Boha miluje. On neodejde...

¹⁷ *– Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.*

Slovo „duch“ vystihuje jeho podstatu. Není jako člověk formovaný hmotou a jejími hranicemi. Tento Utěšitel se projevuje uvnitř nás samotných. Proto ho „svět“ nevidí a nezná. Ten, kdo není ochoten vstoupit pod povrch pouze viditelného (fyzikálního), se s Duchem nepotká.

¹⁸ *Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám.*

Tento příslib stále platí!

¹⁹ *Ještě malou chvíli a svět mne už neužítí, vy však mě uzříte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi.*

Uvidíme ho? Tady je narážka na slavení uprostřed společenství. Tam bude Kristus „viditelně“.

²⁰ *V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.*

A nyní se vraťme k tajemství Trojice. Otec je v Kristu a Kristus v Otci. Ale také my se skrze Ducha svatého smíme účastnit tohoto tajemství.

²¹ *Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat.“*

Vztah Otce a Syna je tak absolutní, sebedarující, z lásky se navzájem vydávající, že tento vztah je samotná Boží osoba, totiž právě zmíněný Duch. On vyjadřuje sebedarující lásku mezi Otcem a Synem. Proto Kristus mluví o lásce, proto k nám přijde Otec, když budeme milovat. Milovat Boha je možné jen v síle Ducha!

²² Řekl mu Juda, ne ten Iškariotský: „Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, ale ne světu?“

Někdy Bohu vyčítáme, že není dost milující, laskavý... a to zvláště k lidem nevěřícím, mezi nimiž máme přátele. Bůh nepotřebuje někoho vyloučit. Problém je jiný: ten, kdo Boha nepřijal, není schopen ho ani poznat. Toto je jiné poznání než intelektem či pocity. Jde o vstup do nitra Božího tajemství... Nechme se do tohoto tajemství pozvat a prosme o dar víry pro naše nevěřící přátele...

²³ Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“

Ale i naopak. Otec a Syn touží přebývat v našem nitru! Bůh tu nestojí jako všemocný despota, ale jako milující, který se touží „skrýt“ u milovaného. Tím jsme právě nyní my!

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Prosme o odvahu uvěřit, že Bůh nás pozval do tajemství svého vnitřního života.

Prosme o odvahu odevzdat Bohu své starosti, svůj život.

Prosme za ty, kteří mluví o Bohu, ale jeho podobu zkreslují a deformují úzkostí, strachem, lidskou malostí.

Prosme za ty, kteří nemají odvahu vstoupit na rovinu ducha a pohybují se jen po rovině materiálního světa.

Ale prosme i za ty, kteří zaměnili rovinu ducha za svět pocitů a emocí a Boha neumí přes chybějící pocity zahlédnout.

Pozvěme Boha do svého vlastního života.

Otče náš...

4. Duch proti tělu a tělo proti Duchu

(20. května 2012)

Body k modlitbě

Bůh ve svém nitru tepe životem. Tato síla života je důvodem, proč z Boží lásky tryská Duch svatý. Jeho moc, jeho síla, jeho „světlo ve tmách“ pramení z nitra Boha. Tento živoucí pramen světla máme přijmout. Ale jak může vstoupit, pokud v místnosti našeho nitra není žádné okno. Ezechiel mluví o srdci z masa (Ez 36,26), které bude schopno tento pramen světla přijmout a opětvovat. Prosme dnes o toto oživené srdce.

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text Písma Ř 8,1-6.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit rozdíl mezi kamenným srdcem a místem oživeným Duchem.
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

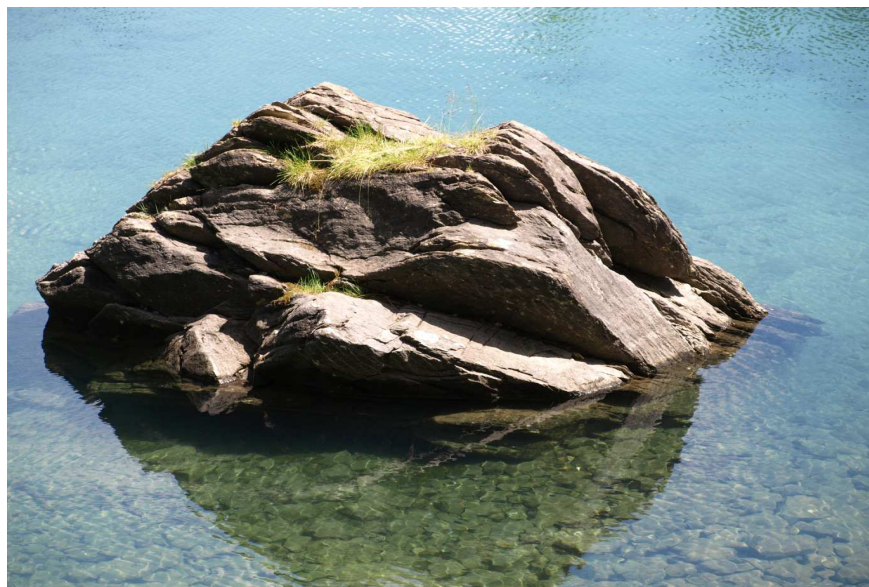
Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text Písma Ř 8,1-6.

¹Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, ²neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. ³Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, ⁴a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha. ⁵Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. ⁶Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj.

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Zkusme si představit rozdíl mezi kamenným srdcem a místem oživeným Duchem.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Text k rozjímání Ř 8,1-6

¹ *Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši,*

² *neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti.*

³ *Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích,*

⁴ *a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha.*

⁵ *Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní.*

⁶ *Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj.*

Komentář k rozjímání

List Římanům je asi nejpreciznější dílo svatého Pavla v Novém zákoně. Velice pečlivě připravoval v předchozích kapitolách prostor k tomu, aby vysvětlil, co je „zákon Ducha“. Základní problém byl v otázce plnění Zákona, tedy židovské Tóry. Žádný příkaz nedokážeme splnit absolutně. Jsme ztraceni? Kdo přijal Krista (vírou), nepodléhá žádnému odsouzení. Jsme v Kristu Ježíši?

Zákon hříchu je ve své podstatě odcizení, a to především ve vztahu. Hřích je zpochybnění skutečnosti, že Bůh je dobrý, věrný... Zákon Ducha je krokem do opětovné důvěry jak z naší strany, tak ale i ze strany Boží! Duch není technická věc! Duch je živý! On je projevem obnovené důvěry.

Zákon – plnění příkazů, není dostačující nástroj pro obnovení vztahu. Ale Kristus sám bere náš hřích na sebe! On odsoudí neposlušnost na svém vlastním těle. Bůh sám!

„Spravedlnost“ ve Starém zákoně nebylo slovo označující, že dáváme každému to, co mu náleží. Označovalo stav, ve kterém máme volný přístup k Bohu. Tento stav fakticky nezaručí nějaké skutky, ale postoj mého nitra. Ezechiel to nazval srdcem z masa. My dnes prosíme o proměňující sílu, která vše „kamenné“ promění v živé, tlukoucí srdce.

A zde Pavel předkládá „nový zákon“, nový princip: Dát se vést Duchem. Není to ztráta svobody, není to nová spoutanost? Ale Duch přeci nezotročuje! On vede něžným, jemným způsobem. Nenutí, vede. Hřích nás strhává, ale Duch osvobozuje. Co to znamená konkrétně? Uvěřit Bohu, že v našem životě mluví, a pak skutečně naslouchat.

Rozhodněme se dnes pro vedení Duchem. Zřekněme se žití svého života v čistě vlastní režii. Dovolme Duchu, aby s námi pracoval.

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Můžeme i připojit prosby. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Prosme o sílu Ducha, která promění naše sobectví.

Prosme za ty, kteří rozhodují v církvi, aby byli se nechali vést Duchem.

Prosme za naše blízké, aby jejich srdce bylo naplněno silou Ducha.

Prosme o dar pravdivosti pro nás i pro naše blízké.

Otče náš...

5. Církev

(21. května 2012)

Body k modlitbě

V minulých zastaveních jsme objevili, že dar Ducha svatého je pozvánkou do vnitřního Božího života. Ale Duch je také silou k naplnění našich mezilidských vztahů, i když je to někdy nesnadné a bolestné. Poslední večere v Janově evangeliu vrcholí Ježíšovou modlitbou (17. kapitola). Není to prosba za sebe sama, ale prosba o Otcovu slávu (17,1-5) a dále za učedníky a nakonec za všechny budoucí následovníky Krista, tedy i za nás.

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text Písma Jan 17,11b-19.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit církev...
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text Písma Jan 17,11-19.

¹¹Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my. ¹²Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. ¹³Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. ¹⁴Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁵Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. ¹⁶Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁷Posvět' je pravdou; tvoje slovo je pravda. ¹⁸Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. ¹⁹Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Vzpomeňme si na velikonoční vigílii, světelný průvod a zkusme si představit církev jako souznění srdcí ve světle víry.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše Jan 17,11-19

¹¹ *Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my.*

¹² *Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo.*

¹³ *Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti.*

¹⁴ *Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.*

Komentář k veršům

Mezi dvěma lidmi vzniká přátelství tím, že tu je jakési neviditelné pouto souznění, porozumění, sebedarování. Takto žije v nitru Bůh a to nám Ježíš vyprošuje i pro naše vzájemné vztahy...

Ve jménu pravdy jsou lidé ochotni jít na smrt, ve jménu života zachraňují tonoucí atd. Když Ježíš chtěl apoštoly zachránit, vedl je k Otci. On byl motivací, posilou i cílem.

Představme si nějaké dusivé prostředí, (smog, fabrika, ...) A najednou můžeme jakýmsi dveřmi vstoupit doprostřed hor, lesa, přírody, kde je možné se hluboce nadechnout, a je to krásné. To je plnost radosti.

Žít pro Boha? To není pro mnohé okolo nás pochopitelné. To ale nevádí...

- ¹⁵ *Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.* Ježíš ze světa neutekl! Ani my nemáme utíkat ze světa. Svůj život s Bohem žijeme tady a teď. Úkol není utéci, ale kráčet k dobru ve všech významech tohoto slova.
- ¹⁶ *Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.* Náš vztah s bratřími není postaven na sobecké zůstnosti. To označuje Ježíš logikou „světa“.
- ¹⁷ *Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.* Ježíš je Otcovo slovo (Jan 1,1nn)! On nás posvěť, když se stane naší vnitřní pravdou.
- ¹⁸ *Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.* Jsme posláni. Především jeden k druhému, ale také do světa. Jsme posláni stejnou silou jako Ježíš – mocí Ducha. Jdeme společně jako Boží vyslanci.
- ¹⁹ *Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.* Ale kdo nám uvěří? Vždyť jsme hříšní, slabí... On se za nás posvětil. Nikoli naše dokonalost, ale jeho oběť je důvod. On nás posvětil pravdou.

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

Mějme nyní před očima modlícího se Krista, Otcovu lásku k člověku a modleme se za církve, církve v místech, kde žijeme, kde je naše společenství, kde prožíváme víru.

6. Můžeme i připojit prosby. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Prosme o dar jednoty v církvi.

Prosme za ostatní církve a společenství křesťanů, aby našly cestu k jednotě.

Prosme za všechny bratry a sestry, se kterými sdílíme společenství.

Prosme o smíření a vzájemné odpuštění.

Otče náš...

6. Bůh a bolest

(22. května 2012)

Body k modlitbě

Náš život není jen krásný vztah s Bohem či lidmi. Potýkáme se s tolika problémy, napětím, stresem a nezřídka s bolestí, nemocí a utrpením. Jaký vztah mají k Bohu? Chtěl Bůh utrpení? Tváří v tvář této skutečnosti je člověk konfrontován se základními otázkami své existence. Ale nejvíce pálí otázka: Může být Bůh dobrý, když... Dnes chceme prosit o dar naděje, ale také o zázrak uzdravení tam, kde je to z Božího pohledu možné. (Často o zázrak vůbec neprosíme a spoléháme „jen“ na přírodu, lékaře, náhodu...) Chceme přes bolest najít odvahu a sílu k modlitbě chvály.

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text 2 Kor 1,3-7.
2. Procházíme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit, že svatý Pavel píše druhý list Korintským ve vězení...
4. Projdeme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text Písma 2 Kor 1,3-7.

³Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! ⁴On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha. ⁵Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha. ⁶Máme-li soužení, je to k vašemu povzbuzení a spáse; docházíme-li útěchy, je to zase k vašemu povzbuzení; to vám dá sílu, abyste vydrželi stejné utrpení, v jakém jsme my. ⁷Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy.

2. Procházíme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Zkusme si představit, že svatý Pavel píše druhý list Korintským ve vězení... Ale Bůh ho neopustí ani v těžké chvíli.

Často právě tam, kde se cítíme v obtížné situaci, nás Otec pevně drží!

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše 2 Kor 1,3-7

³ *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy!*

⁴ *On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha.*

⁵ *Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha.*

Komentář k veršům

Jaký je náš Bůh? Tváří tvář bolesti a utrpení, které prožíváme, je těžké mluvit o milosrdném Otci... Ale on je Bůh útěchy. Pavel jako člověk pronásledovaný ví, o čem mluví. Zkusme přes všechny otázky života Boha v této chvíli chválit...

Útěchou není nic laciného, ale jeho Duch! My sami z něho čerpáme, abychom z jeho síly mohli dát i druhým! Prosme o tohoto Ducha utěšitele! On je silou v bolesti, uzdravením v nemoci, posilou skleslých...

Zvláštní! Bůh neslibuje, že nás vždy zbaví bolesti. Ne, ale přijmout bolest pro křesťana znamená současně očekávat pomoc Krista, jeho útěcha je skutečně posilující.

⁶ *Máme-li soužení, je to k vašemu povzbuzení a spáse; docházíme-li útěchy, je to zase k vašemu povzbuzení; to vám dá sílu, abyste vydrželi stejné utrpení, v jakém jsme my.*

⁷ *Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy.*

Utrpení není cíl. Je to cesta, kterou někdy musíme jít, ale cílem je sám Bůh. A to nejen jednou na věčnosti, ale dnes, teď, Bůh posilující, pozvedající, hledající a dávající řešení. To je ona síla.

Naděje. Toto slovo je velmi důležité. Darem Ducha svatého je právě jiskra naděje. Tolikrát stojíme na hranicích naděje, nemáme sílu, nevidíme cíl, řešení... Duch posiluje. Zkusme se nyní opřít o tuto moc Boží jako o pevný bod a prosme o světlo do našich beznadějí.

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

Chvála Otce, bolest, útěcha, naděje...

6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Prosme o dar posily tam, kde klesáme.

Prosme za všechny trpící, zvláště z našeho okolí.

Prosme o dar naděje.

Prosme o odvahu pro chvíle, které jsou těžké.

Otče náš...

7. Ovoce Ducha

(23. května 2012)

Body k modlitbě

Když se mluví o Duchu svatém, jsme často v rozpacích, jak vlastně vypadá. Možná může pomoci přirovnání Raniera Cantalamessy, který popisuje Ducha svatého jako životní prostor, ve kterém je možné se pohybovat a dýchat. A nejen to. Duch působí, že se člověk proměňuje a stává se schopným „nést ovoce“. Nemusí jít jen o schopnost prospívat jiným lidem. Jde o naše vnitřní ovoce. Zkusme dnes zkoumat, jaké ovoce náš život přináší.

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text *Gal 5,19-26*.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit, jak vypadá nějaké lahodné ovoce...
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončíme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text *Písma Gal 5,19-26*.

¹⁹Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, ²⁰modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, ²¹závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím. ²²Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, ²³tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. ²⁴Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. ²⁵Jste-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. ²⁶Nehledejme prázdnou slávu, nebud'me jeden k druhému vyzývaví, nezávid'me jeden druhému.

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Zkusme si představit, jak vypadá nějaké lahodné ovoce, které je vypěstované v normálním prostředí, bez chemie, zdravé, chutné, přirozené a krásné.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše Gal 5,19-26

¹⁹ *Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost,*

²⁰ *modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly,*

²¹ *závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.*

²² *Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost,*

²³ *tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací.*

Komentář k veršům

Svatý Pavel v 5. kapitole listu Galatánům mluví o svobodě a na kontrastu mezi skutky „těla“ a „ducha“ vysvětluje, kam směřuje svoboda dětí Božích. Kontrast je často skvělou příležitostí k porozumění. Převládá ve mně síla Ducha či síla „svévole“?

Není třeba nyní do detailu zpytovat svědomí. Lepší je spatřit, že „skutky těla“ nevedou fakticky k žádnému dobru skutečnému.

Můžeme se nyní zříci Zla, skutků zla, které se v našem životě projevují. Nechceme zlo, chceme Boha! Dobro neznamena hloupost, naivitu, laciné „dobráctví“. Právě dobro má jiskru kvality, skutečně lahodnou chuť a je krásné.

Ovoce. Jak snadno najdeme ovoce, které je krásné na pohled, ale uvnitř je buď shnilé, nebo nezdravé. Ovoce Ducha není uvnitř zkažené. Právě v tom se projeví skutečná síla Ducha svatého.

Skutečná síla Ducha nepotřebuje nenávist a hrůzu, jakkoli se zdají být projevem moci. Skutečná moc je v síle pokoje.

²⁴ *Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony.*

Tato slova nezní příliš vábivě. Nejde ale o zničení vlastní přirozenosti, o sebe-destrukci a masochismus! Svatý Pavel ví, že moc Ducha vyžaduje nás, naši odvahu, naši investici energie.

²⁵ *Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit.*

Zkusme se nyní rozhodnout a nabídnout Bohu svoji sílu, aby skrze ni mohl jednat. Zkusme Bohu dovolit, aby sednul za pomyslný volant našeho života a směl řídit.

²⁶ *Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému.*

Jak malicherné se ukazují leckteré naše motivace. Zkusme tyto hloupé motivace zahodit. Vyprošujme si nyní pravé ovoce Ducha svatého.

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Můžeme i připojit prosby. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Prosme o odvahu zříci se všech vlastních představ o ovoci, které bychom měli nést.

A prosme o ovoce Ducha svatého pro sebe i pro své blízké.

Prosme o dar očištění od falešných vášní a sklonů.

Prosme za všechny, kteří jsou zmítáni vlastním „tělem“, jak to svatý Pavel naznačil v 5. kapitole listu Galaťanům.

Otče náš...

8. Charisma

(24. května 2012)

Body k modlitbě

Dnes se chceme zaměřit velice prakticky. Svatý Pavel ve 12. kapitole prvního listu Korintským a podobně také v listu Římanům (12,6-8) popisuje jev zvaný charisma. Jde o duchovní (nikoli přirozené) dary, které dostává každý křesťan od Boha, aby jimi sloužil. V běžně fungujícím společenství, kde byli členové biřmováni, je přirozené a normální, že každý má své zvláštní poslání a je k tomu vybaven i chrismaty. Jestliže si v našem společenství nejsme příliš vědomi takových darů, je dobré: 1) zkoumat, zda schopnosti bratří a sester sloužit druhým nebereme jako samozřejmost a zda nejde mnohem více o dary nebeského Otce, 2) prosit, aby Pán tyto dary Ducha skutečně seslal. Jestliže jsou takové dary běžnou součástí života společenství, je dobré za ně poděkovat a znovu prosit Pána, aby nás svými dary obdaroval nově v oblastech, kde je toho nyní nejvíce třeba. Svatý Pavel píše 12. kapitolu prvního listu Korintským v souvislosti s textem 14. kapitoly, kde bude napomínat Korintřany za to, že se jim dar jazyků (jak to říká řecký originál, a nikoli „mluvení ve vytržení“, jak překládá ČEP) stal nástrojem pýchy, pohrdání a nesvárů ve farnosti! K tomu rozhodně dary sloužit nemají. Bude tedy třeba prosit také za ochranu před pýchou, když nám Pán své dary dal.

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text *1 Kor 12,7-11*.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit, jak Duch svatý působí uprostřed naší farnosti...
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Můžeme i připojit prosby. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

1. Přečtěme si text *Písma 1 Kor 12,7-11*.

⁷*Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.* ⁸*Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha,* ⁹*někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu,* ¹⁰*někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená.* ¹¹*To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.*

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Zkusme si představit, jak Duch svatý působí uprostřed naší farnosti, našeho společenství.

Každý i přes svá omezení a hranice dostává svůj zvláštní dar Ducha a je schopen sloužit.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše 1 Kor 12,7-11

⁷*Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.*

⁸*Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha,*

Komentář k veršům

1) „Každému“ – tedy i my sami máme nějaký dar Ducha. Jestliže si nejsme žádného vědomi, prosme nejprve Pána, aby nás vybavil dary, které sám uzná za vhodné. 2) „K prospěchu“ – to znamená, že dary jsou vázány na službu či vztah k někomu dalšímu...

Některé dary se týkají „slova“. Takový člověk je schopen povzbudit, vysvětlit, dát radu, která je skutečnou pomocí, i když k tomu nemá žádné zvláštní vzdělání. Ale jde také o odvahu a schopnost svědčit o víře. (Nejde o žádné věštění budoucnosti.) Co když jsme to zrovna my?

⁹ *někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu,*

Darem víry je snad míněna zvláštní intenzita víry, se kterou se setkáváme u některých světců. Dar uzdravování nemá nic společného s léčitelstvím. Zde se mluví o uzdravování modlitbou ve jménu Ježíše Krista. Ale Bůh takovéto dary dává! Vystavme se blahodárnému působení Ducha a prosme právě za ty dary, které jsou pro nás a pro naše společenství, pro lidi okolo nás třeba. Možná je to právě dar neochvějné víry...

¹⁰ *někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená.*

Nehledejme za textem žádné výjimečnosti ve smyslu eskamotérských kousků. Jde mnohem více o službu v našem společenství, kde každý z nás má svůj dar. Jaké jsou dary mezi bratry a sestrami? Víme to? Někdy se nám věci nedaří jen proto, že vlastně bratry a sestry vůbec neznáme a nemáme odvahu je požádat o pomoc. Prosme o dary pomoci, ale také o schopnost stmelit se a spolupracovat.

¹¹ *To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.*

Je to Duch svatý, který dává dary. Nejsme to my, kdo si vybíráme, co se nám nejvíce zamlouvá. Zkusme nyní prosit Pána a dovolit mu, aby nám dal dary, které on uzná za vhodné. Darujme mu možnost jednat... Rozhodněme se sloužit tam, kam nás Pán posílá.

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Můžeme i připojit konkrétní prosby. Zakończeme modlitbou Otče náš.

Prosme o dar obrácení a ochoty sloužit pro všechny bratry a sestry z farnosti.

Prosme o charisma ke službě.

Prosme o dary Ducha také pro ty, kdo církve vedou.

Prosme za místa, kde je pouze bezvládí a chaos, kde chybí lidé ochotní nabídnout svoje síly.

Otče náš...

9. Biřmování – Duch volá: „Přijď!“ (Zj 22,17)

(25. května 2012)

Body k modlitbě

Dnes nahlédneme do Apokalypsy, tedy knihy Zjevení apoštola Jana. Jde o text, který volí jiný literární druh, než je prosté líčení historických událostí či poučný dopis. Jde o způsob líčení vizí, které nešetří obrazy, symboly, velkolepými scénami. Čtenář je často fascinován barvitými obrazy. Za emotivními vyjádřeními je touha sdělit cosi, co není prostými slovy sdělitelné. Mnohokrát v textu jako by se rozehrávaly obrazy či paralely s různými místy Starého zákona. V samém závěru knihy Zjevení se autor zmiňuje o „vodě života“ a „Duchu“. I zde se odráží celá řada míst Starého i Nového zákona (Iz 55; Jr 2,13; Ž 23,2; Jan 4,10nn; Jan 7,37nn...). Nevěsta je zásadní pojem Starého zákona, který jím označoval Izrael, a církev záhy pochopila, že toto označení platí ještě mnohem více o ní. Biřmováním nejen dostáváme pomoc od Pána, my se stáváme milovanou nevěstou, součástí lidu nové smlouvy, který má zvláštní výsady. Biřmováním si „nás Bůh v Kristu pomazal, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku“ (srov. Katechismus katolické církve 1296).

http://www.katechismus.cz/paragraf.php?sel_paragraf=1296&x=0&y=0

Můžeme postupovat podle těchto kroků:

1. Přečtěme si nejprve text Zj 21,6-7; 22,17.
2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.
3. Zkusme si představit pramen či řeku se skvělou vodou.
4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.
5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.
6. Dnes nepřipojujme prosby, ale chválu. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Tipy, jak se soustředit a využít připravené rozjímání

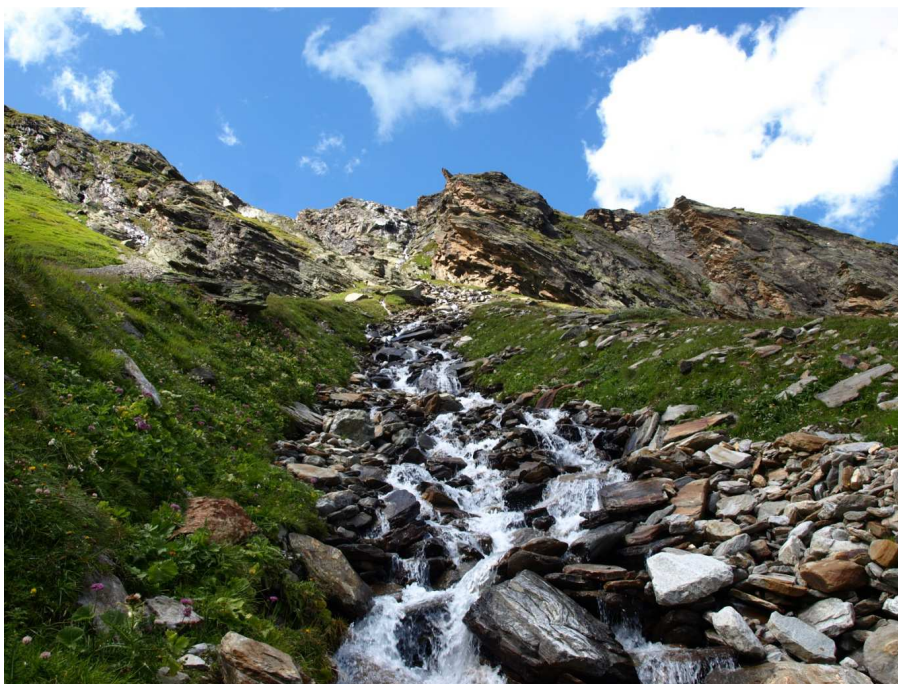
1. Přečtěme si text Písma Zj 21,6-7; 22,17.

(Ten, který seděl na trůnu...) ^{21,6}dodal: „...Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. ⁷Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem...“

^{22,17}A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.

2. Procházejme text znovu, ale pomalu a označme místa, která nás oslovují.

3. Zkusme si představit pramen či řeku se skvělou vodou.

4. Projděme verše ještě jednou, tentokrát s pomocí poznámek, a u toho, co se nás dotýká, zůstaňme.

Jednotlivé verše Zj 21,6-7; 22,17

Ten, který seděl na trůnu...^{21,6} dodal: „...Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.

⁷ *Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem...“*

^{22,17} *A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“*

Komentář k veršům

Bůh – první i poslední, všechno ve všem... On nám říká, že nám dá pít. On nám dá pít! Co je živou vodou uvnitř Božího tajemství? Jediné, co vytváří prostor Božího přebývání – Duch svatý. Bůh nám dává vodu živou (*Jan 4*). Prosme o tuto vodu. Ale zkusme si nyní představit, jak nám Pán podává tuto „vodu“. Zkusme ji přijmout (!) a pít.

Jistě, pokud zvítězíme... Proč právě dnes neřící své: „Já chci zvítězit! Pomoz mi, prosím!“ Jak nesmírná blízkost, kterou Bůh zaslibuje! Není to okamžik, kdy má člověk odpovědět: „Já chci být tvým synem, dcerou“?

Nevěsta – symbol církve (*Zj 21,2*). To proto, že po ní – po nás – Bůh touží. Nevěsta, protože ji učinil Bůh krásnou svým vykopením. On je ženichem ve smyslu zachránce, ale tento termín mluví také o určité něžné intimitě. Ne nadarmo je v této souvislosti často jmenována Maria. Ona je vzorem, ale i symbolem snoubenky. Avšak ona je jedna z nás, a tak je také symbolem každého, kdo přijal Ducha svatého do svého nitra (*Lk 1,35*).

A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.

Přijď! Tak po Bohu volá nejen „nevěsta“, ale také Duch! On spolu s námi, v našich srdcích volá (Ř 8,26). Připojme se k tomuto volání: „Přijď!“ Prvotní církev to vyjadřovala aramejským souslovím *Maranatha*, tedy: „Přijď, Pane!“ Naberme z pramene, který nám Bůh nabízí!

5. Nyní zkusme opustit text a pokusme se nechat na sebe tiše působit to, o čem jsme přemýšleli.

6. Dnes nepřipojujme prosby, ale chválu. Zakončeme modlitbou Otče náš.

Bože, ty jsi:
veliký, krásný, silný, jemný, tichý ...

Otče náš...

Foto M. Němeček; J. Chlebovský